Juhász Ferenc

Költő a Holdon

Kenyeres Zoltánnak, az értőnek és megértőnek

Rádőlök a Holdra,
mintha kazal volna:
szalmakazal-jéghegy,
vak sárga madárbegy

fekete madáron,
űr-fagy éjszakámon,
az éj-madár torkán
aranylemez vulkán.

És szívemig érnek
a vad derengések,
isznak a tér-gondok:
légy szívókorongok,

fekete pázsit-zsák
szívóajak-pumpák.
S mint a véres kések:
éles merengések.

S az éj ragály-öble,
mint a Sátán ökle,
mint a bánat könnye:
légylábakká köpve.

Tízmilliárd légyláb
kapar, mar mezítláb,
karomszőnyeg csokrok,
ködpárna-harangok.

Rámtapaszt a fagy-csönd
megfeszítés-börtönt,
mintha kereszt volna
a kő-lomb fénygondja.

Nem jajgatok, sírok!
Bolygóval bolyongok.
Ó, mit is tehettem
Holdra-szögezetten.

Büntetés ez, vagy más
Hold-bánat megoldás,
sárgaláz-kifosztás?
Szorzás után osztás.

Mit is kell megbánnom?
Bocsánattá szánnom?
Éltem, hogy ne haljak,
angyalon vágtassak.

Angyalháton ülve,
szárnyak közt merülve:
angyal-nyak szűz kertem,
angyal-toll a nyergem.

A gyémánt-fej alatt
kék göndör-láng hajat
borzoltam fényrúdon,
mint bűnt a fájdalom,

s fodros tűzözönként
ittam bodor haj-fényt.
S Istent láttak a tág
túlvilág-pupillák.

Rádőlök a Holdra,
mintha kőszív volna,
s nincsen lüktetése,
szívbőr-remegése.

Mint egy kinyílt ernyő,
sárga papírfelhő
az űrben keringő
szilánk-gömb kő-erdő.

Fekszem a Hold-tájon,
mint denevér-szárnyon,
patkós vigyorgáson:
babér-bajszú szájon.

Denevér-orr tálon,
sivatag magányon,
pénz halott szakállán:
fillér szőr-irgalmán.

Mint holt madárcsőrön,
szem alatti tőrön,
orrlik szaru-öble
szempillával födve,

szaru-aranykelyhe
szempillámmal telve,
s mozog a szőr-paplan:
hófüggöny huzatban.

S a csőr-tő gyász-ostyák
jéghegy-csönd pupillák
a jégszilánk puszták
torlasza magasság.

Élem a fény-kölcsönt,
a hold-kereszt börtönt.
Pedig odabent csönd,
pedig idekint csönd.

Kint por, kő-ér, szikla:
legyező-hasítva,
roppant kúpok, völgyek
gömbkérge kő-szőnyeg.

Mint ásító szörnyek,
márvánnyá ért könnyek,
kő-örvény és kő-tál
ez a márvány-könyvtár.

S bent tán a Pokol forr,
bugyborog és horkol.
Kint halottnak látszik
bent mi vért virágzik.

A tűz-iszap horkan,
Önmagává torpan:
a robbanás könnye
lánggá gyömöszölve.

Bent vér-tűz és kő-csont,
magányán nincs hús-gond.
Forró kripta-szekrény
az űr köpte vak fény.

Benne a halott forr,
mustból erjedő bor,
mint hörgő, füstölgő
vízbe dobott lúgkő.

S lángol buborékzik,
szitásan lélegzik,
a vízben a kristály.
Anyám, mikor mostál!

Az elmúlás robban,
s pezseg a halottban,
mint a szódavízben
a szénsav-pont szellem.

S most mint öreg szolga
Sörényes lónyakra
rádőlök a Holdra,
a sárga halottra.

Eres hegedűre,
ködszemű lófejre,
szőr-sírkő lóarcra,
ajak-habszivacsra,

lószem-óriásra,
orrlik-tágulásra,
csókolva lét-gyászom:
gyönyöröm és átkom.